

faaer en Skatteindtægt af 1,200 Rd. Hvis Indkomstskatten saa ansættes til 2 pCt., vil den Gjældbundne komme til at svare 16 Rd., medens den Gjælbefrie kommer til at svare 24 Rd. Men naar vi nu maae erkjende, at den Mand, der sidder gjælbefrit paa sin Gaard, med en nogenlunde sparsommelig Husholdning i Reglen vil kunne lægge Noget tilside hvert Aar, saa at han kan møde uheldige Coniuncturer med en stiv Kbh., medens den Anden, den Gjældbundne, vil bøde Meget for at kunne staae sig igjennem og endda reflekter under uheldige Coniuncturer at maatte gaae fra sin Gaard, saa troer jeg ogsaa, at vi bør indrømme, at Skatten, saalænge der kun er en Forskjel paa det Belyb., som begge svare, af 8 Rd., tynger langt haardere paa den Gjældbundne end paa den gjælbefrie Gaardmand. Dersom derimod Indtægten beskattedes med en stigende Procent, og den gjælbefrie Gaardmand i det af mig nævnte Exempel saaledes skulde betale en noget høiere Procent af de 400 Rd., han havde Mere i Indtægt, og han saa tilmed maatte svare Formueafskat af de 10,000 Rd., som han eiede mere end den Anden, da vilde han vel komme til at svare dobbelt saa Meget som den Anden eller maatte endog Lidt over, men dette vilde, troer jeg, nærme sig Retferdigheden og Billigheden meget mere end det Forhold, der efter Lovforslaget vil komme tilside. Hvor Grændsen for Moderationen ved den virkelige Indtægts Ansættelse skulde være, er jeg ikke ganske paa det Næne med; et Sted maatte den jo være. Vilde vi have en med Indtægten stigende Skatteprocent, maatte der jo ogsaa engang være en Grændse, thi ellers vilde man tilsidst komme til at tage den hele Indtægt. Vi ere engang her i Landet komne til at betragte den, som har 1,200 Rd. i Indtægt, som velstaaende, og jeg vil ogsaa antage, at dette i det Allermindste maatte være Grændsen opad for Moderationen ved Skatteindtægtsberegningen; jeg troer endog, at den snarere burde sættes høiere end lavere; her i Kjøbenhavn maatte den efter min Formening saaledes gaae op til 2,000 Rd. Man maatte altsaa gaae en af de to Veie, for at Indtægten kunde komme til at betale en passende stigende Procent. Man kunde enten fra den fastsatte Grændse af

1,200 Rd. lade Vedkommendes virkelige Indtægt reducere eller nedsette til Skatteindtægt efter et vist vøgende Forhold nedefter; eller man kunde, om man vilde — hvad jeg dog ikke vilde foretrække — lade den øverste Grændse for Nedsettelsen af den virkelige Indtægt til Skatteindtægt blive staaende ved 600 Rd., saaledes som den her i Lovforslaget er fastsat, og saa lægge til opad, saa at Skatteindtægten, ligesom den nedad var mindre end den virkelige Indtægt, saaledes paa den anden Side opad blev høiere end den virkelige Indtægt. Den laveste Grændse, som i Lovudkastet er foreslaaet sat for Skattebybelse, nemlig 250 Rd. i Kjøbstæderne og 200 Rd. paa Landet, maatte, hvis det, som jeg troer, vilde være det Rigtige, at disse Skatteregler gik over til at blive Reglerne for den communale Beskatning paa Formue og Veilighed, sættes lavere. De Skattebydere paa Landet og i Kjøbstæderne, som have en Indtægt af 200 eller 250 Rd., bør efter min Mening ikke være heelt frie og ere, saaledes som Forholdene nu ere, vistnok heller ingenlunde frie for den communale Beskatning. Forholdene kunne imidlertid i saa Henseende være forskjelligte paa de forskjellige Steder, og jeg mener derfor, at den laveste Grændse for Beskatningen maatte sættes af Skattecommissionerne; forsaavidt der var Tale om Udskrivning af Statskatter, maatte Loven saa tillige foreskrive, hvorvidt de, der saaledes kun havde en Indtægt, der faldt under den for den communale Beskatning fastsatte laveste Grændse, ogsaa skulde være frie for at indrede Skatter til Staten. — De øvrige Momenter, som betinge „Veiligheden“ ved Formue- og Veilighedsafskat, maatte det vistnok overlades til de locale Skatteligningscommissioners Skjøn at tage i Betragtning. Der er dog et af disse Momenter, som jeg troer, at der kunde opstilles Regler for, og, skjøndt jeg veed, at der er flere, som have Meget derimod, vil jeg dog tillade mig at nævne det. Jeg troer, at der bør opstilles visse Regler derfor, fordi det er et Forhold, som i større eller mindre Grad indvirker paa Alle. Det er Familieforholdet. At der bør tages Hensyn til Familieforholdene, troer jeg, at Alle ere enige om. At den Mand, som sidder med en stor Familie, skulde svare